

Blodyn

Un swrth yw Sharon. Un bigog, un grin
 sydd wedi plygu mewn am hi' hun
 yn blisgyn di-ildio, brown
 fel rhisgl
 castanwydden ola'r hydref.

Mae rhai yn dweud bod ei gwên yn hardd
 er yn brin - ac yn harddach falle
 o fod fel nant mewn sychder -
 ond y gwir amdani yw
 na welodd neb ei phetalau gwiw
 ers blynnyddoedd.

Ond rhowch ddiferyn iddi
 ar y diwrnod iawyn, ym mis tywydd mawr -
 deigryn, neu jin, neu law taranau -
 ac mi ffrwydrith
 yn gwpan o rosyn gwlithog
 sy'n troi ei hwyneb llyfn tua'r llif
 ac yn sugno'n ddewr o lygad y storm.

Elin ap Hywel

Flower

Sharon's a sad bag. Spiky, screwed up,
 folded in on herself
 in a tough brown shell
 like the bark
 on autumn's last conker.

Some say she has a pretty smile
 though it's rare—tell you the truth, it's prettier
 for being a stream in the desert -
 but for quite a while
 nobody's seen
 her petals unfold.

But give her a drop to drink
 when the weather's right, in monsoon season -
 tears, or gin, or tempest water
 she explodes
 a cupful of dew and roses,
 turns her plump, smooth face to the rain
 and drinks, brave, from the eye of the storm.

*translated from the Welsh
 by the author*